

БОРИСЛАВ Б. КРЪСТЕВ
СИЛВИЯ ВЛАДИМИРОВА

ХИКС-ЦГРЕК-ЗЕТ



Първи срок:
ПОРТАЛЪТ Е ОТВОРЕН

Всички герои и събития в тази книга са художествени образи, плод на авторското въображение. Всяка прилика с действителни лица и събития е фиктивна.

© Борислав Б. Кръстев, Силвия Владимирова, 2020 г.
© Радослава Боор Даскалова, корица и илюстрации, 2020 г.
© Издателство РИВА, всички права запазени, 2020 г.

НЕ ЗА СЛАВА ТИ ЕЛА,
А С ЧИСТА ЖАЖДА ЗА ПОЗНАНИЕ!
ПРЕМИНЕШ ЛИ МАГИЧЕСКОТО ИЗПИТАНИЕ –
ТВОИ СА СЪКРОВИЩАТА: 0 ^ ∩ ∇ ^ 0 ^
^ ∩ ∩ ∩ ∩ !

Специални благодарности

на *Теди* – без искрата на твоеото въображение историята за Х, Y, Z нямаше да започне,

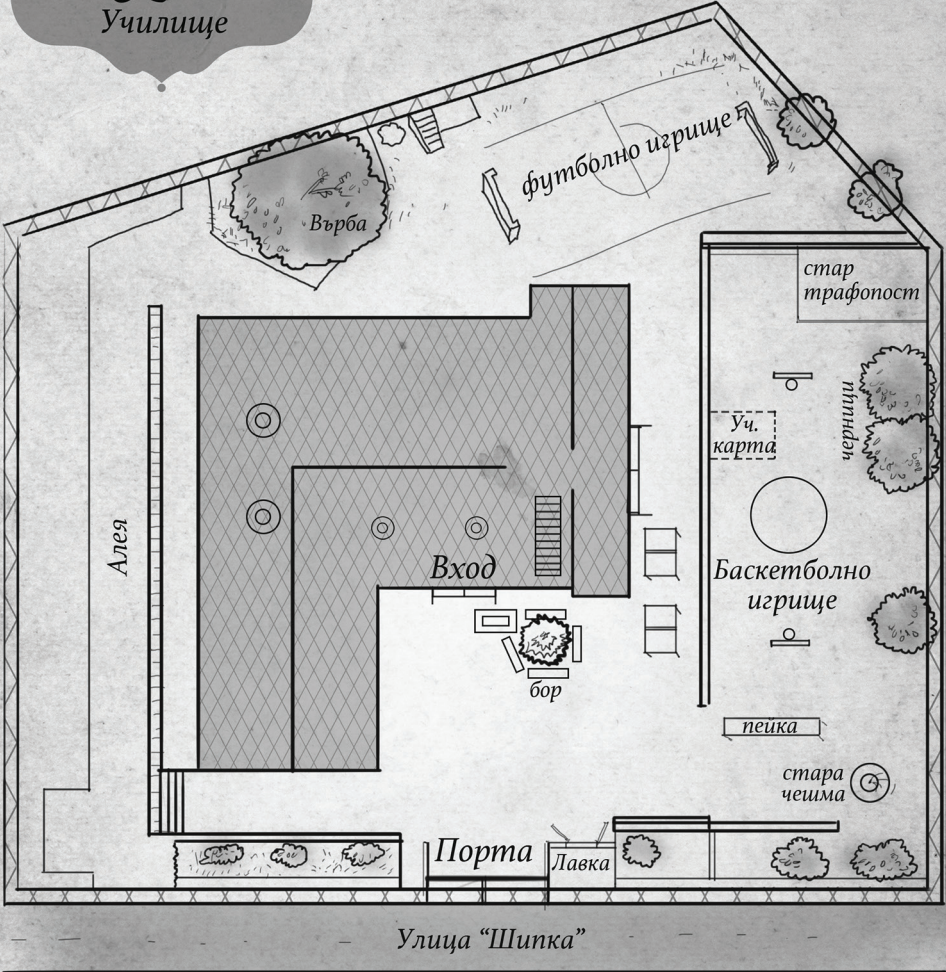
на *Мартина, Яна* и *Дани* – за идеите и подкрепата, преминали през много изпитания,

на *Ангел* и *Боян* – за истинското приятелство и за размаха на битките!

Благодарности и на *Ния* и *Бела*, загето са така прекрасни – такива, каквито са!

¹ Прочети с азбуката в приложението, Приложение: *Герbove* и *Древна магическа азбука*

38-мо
Училище



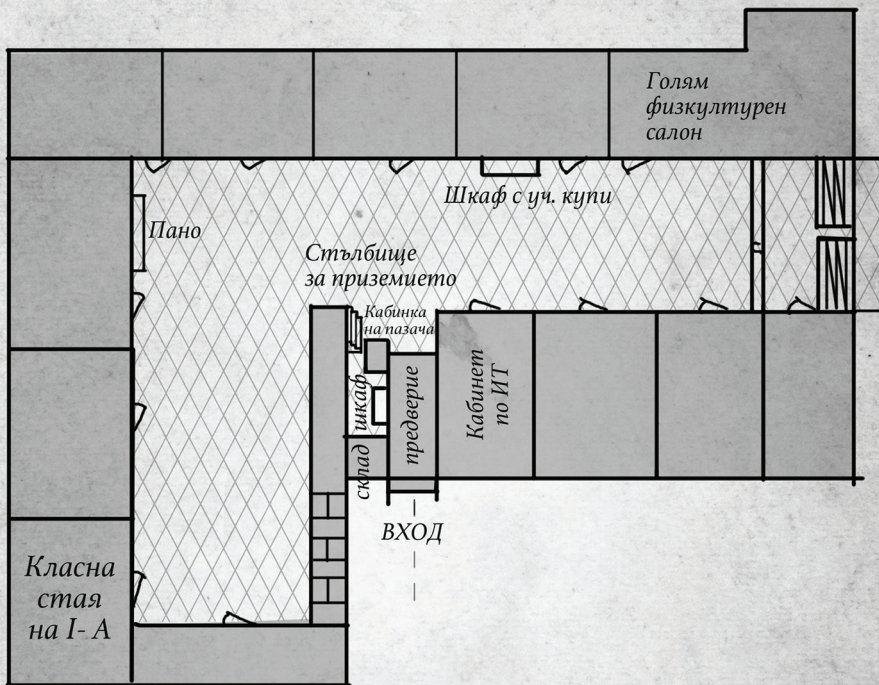
Улица "Шипка"

Улица "В. Априлов"



Карта на Училищния двор

38-МО
Училище



Карта I етаж



Карта на Първия етаж

Означения

„X” - Магическият рог X

„Y” - Магическият рог Y

„Z” - Магическият рог Z

МВ - Магическата Вселена

Бос - Черно създание от МВ

БЕЛ - Български език и литература

АЕ - Английски език

IT - Информационни технологии

ЧП - Човекът и природата

ДБТ - Домашен бит и техника

Писмо до теб!

Редом с нашия свят има цяла една МАГИЧЕСКА ВСЕЛЕНА. На древния магически език това са най-важните думи, наред с МАГИЯ, разбира се. Посветените знаят, че в *Магическа Вселена* растат галактиките и можеш да следваш белия процеп на порталите, които да те водят из безкрайните светове и поселения.

Но тази история започна с преместването на един камък. С него се положиха основите на едно необикновено място за знание – едно училище. Така оттук – от училището, изградено в сърцето на големия град преди повече от сто години на не повече от двеста метра по диагонал от моста с орлите и от Университета, скътано завинаги в сърцата на завършилите го ученици в този ставащ все по-голям град в подножието на планината, – започна това пътешествие в *Магическа Вселена*, защото всичко трябва да познае своето начало и оттам да тръгне.

Сред толкова предания за Магическите рогове, съхранени в магосветовете, ревниво се пазеше една единствена *Легенда*. Поколения наред Магическите рогове се питаха дали тя ще се отключи... Питавме се възможно ли е в прекрасното съзидание да се намери пукнатина и оттам... оттам да нахлуе онова, за което никой не искаше и да помисли...

Все пак... наследниците са родени и най-сетне са събрани под един покрив...

Като погледнете през прозореца, тя е там, разгръща се, по-прекрасна от всякога, така необятна и всеки път нова, с безкрайни възможности за сътворяване и живот – *Магическата Вселена!*



² Свери с азбуката в приложението от кого е писмото. Приложение: *Гербове и Древна магическа азбука*

Пролог

Изрече и последната дума от заклинанието. Пламъците на черните огньовете намаляха.

Усети песъчливата почва. Камъчетата хрущяха и се наместваха под краката му. Плъзна поглед по зига – каменният му гръб завиваше и се губеше в безкрая на облите хълмове. А отвъд бяха звездите... Дали всичко това имаше смисъл?

Бученето се засили. Игваше... Бездната оттатък зига се озари в златисто сияние.

Той се приготви. Мракът го блъсна с всички сили. Трябва... Трябва да довърши!

Порталът връхлетя с неопикуема мощ. Човекът сгъсти мрака и оттласна тялото си. Порталът се подчини, огъна се и полетя.

Мъжът се изви назад в страшна агония. Животът изтичаше от тялото му, то се свлече като захвърлена греха. Миг ... и се изправи – една сянка, едно привидение. То се плъзна през зига в разгънатата черна бездна отвъд.

Порталът летеше през пластове на измеренията, към онова място, което човекът бе пожелал...

1. Преди първия учебен ден

Тетрагките бяха готови - всяка с подвързия и етикет. Спретнатата купчинка се издигаше на бюрото на Бобо. Подредените, още ненадписани тетрадки винаги му напомняха, че идва началото на учебната година. А сега започваше пети клас, с нови предмети и различни учители и с нова класна!

Поне ганданията по приготвянията бе приключила. Цял ден оправяне на бюрото и стаята, подбиране и изхвърляне на останалото от миналата учебна година. Кога бе натрупал всичко това? Изписани тетрадки, хвърчащи листчета с какво ли не надраскано върху тях, поне пет счупени триъгълника. Всъщност Бобо с нетърпение очакваше да тръгне отново на училище. Цяло лято му липсваха шумотевицата, децата, часовете и уроците. Определено обичаше училището и отлично се справяше с всички предмети. Е, с почти всички! Никак не го въодушевяваха часовете по физическо възпитание. Физическото изобщо не беше сред любимите му предмети. Още в първи клас не бе успял да се впише сред атлетите в класа. Но имаше своя кръг от приятели и на първо място - Марти! По-точно Мартина Златева. Тя бе най-близкият му човек в училище. Познаваха се още от малки. Тя живееше в блока, съседен на блока на баба му и дядо му. Колко години бяха играли заедно и неусетно се бяха превърнали в най-добри приятели!

За щастие, когато тръгнаха на училище, с Марти се оказаха в един клас. Винаги се защитаваха и подкрепяха един друг. Имаха своите любими теми за разговор, както и своите кътчета за усамотение.

Имаха и обща *тайна*! Само тяхна! Всъщност голяма част от разговорите им бяха посветени на нея, на тайната. Със сигурност (Бобо бе готов да се обзаложи!) никой друг не знаеше за това. От малки и двамата искаха само едно, само едно си пожелаваха на всеки рожден ден, и то бе... **да станат магьосници!**

Често разговаряха за магията, бяха изчели много книги и се увеличаха в описание на прочетените, а и на измислени от тях приключения, в които винаги се оказваха главните герои.

Какво ли правеше Марти сега?

Бобо седна пред компютъра и включи скайп. Ха, тя бе на линия! След малко чу бодрия ѝ глас:

- Хей, Бобо! Здравсти! Готов ли си за утре?

- И питаш? Чак сега приключихме - виж кое време е!

- Ние започнахме от вчера! Нали и за брат ми трябваше да се пазарува и всичко да се подвърже...

Тя имаше по-голям брат и по-малка сестра. Бобо харесваше нейното задружно и многолюдно семейство.

- Добре ли изкара ваканцията, Марти?

- Хубаво беше! Знаеш ли, научих се да се гмуркам! - гласът ѝ прозвуча много гордо.

- Супер си! Аз пък се качих до всичките седем Рилски езера! - похвали се и Бобо. - Абе, Марти! Какво ли ще е в пети клас?

- Разбрах за новата ни класна от Ния. Казва се г-жа Николова. Предметът ѝ също е нов за нас - човекът и природата. Брат ми каза, че това е нещо като биология, физика и химия заедно, но за петокласници.

- Брей! Утре ще я видим!

- Ще се чакаме при оградата, от лявата страна...

- ... на портата - довърши изречението Марти.

Помълчаха за миг.

- Марти, ти чела ли си нещо интересно напоследък? Зааа... сецаш се!

- Да! Утре ще ти разкажа... Намерих една страшно интересна книга...

Връзката с Марти прекъсна внезапно. Екранът на компютъра замига и изображението се накъса. Бобо гледеше в недоумение - точно такава бързане не бе виждал никога досега. Размазаните образи се пренаредиха в начупени линии, те се изправиха хоризонтално и цветът им се изчисти до черно и бяло, а те течеха равномерно една след друга по екрана. Върху него изплува яркочервен надпис с едри ръкописни букви, който гласеше:

ПОРТАЛЪТ Е ОТВОРЕН!

Бе подписан с някакви инициали, състоящи се от две букви, но толкова оплетени, че Бобо не успя да ги разчете.

Надписът се задържа секунда и изчезна. Измина още секунда и той пак се появи на екрана!

Дали някой не си правеше шега? За какъв портал ставаше дума? И защо това съобщение се бе появило точно на неговия компютър?

Бобо се взря в инициалите. Втората буква: *Ж* определено бе **К**. Но коя бе първата *Ж*? Приличаше на латинско *W* или *M*. Не, по-скоро бе *V*, но изписана с много завъртулки - **V K**! Не познаваше никого с такива инициали, дори и на кирилица.

Дали да не изключи компютъра? Вече посягаше към копчето, когато екранът изпуква и тайнственият надпис изчезна.

Десктопът му се възстанови, менютата на скайп също. Марти му бе пратила учудени емотикони, питайки къде е изчезнал по средата на разговора. Озадачен от случилото се, Бобо я попита дали е видяла нещо необичайно. Марти не беше видяла абсолютно нищо - нищо не се бе променило при нея, само връзката се бе разпаднала. Разбраха се още веднъж утре да се чакат на обичайното място и си казаха чао.

Бобо продължи да седи замислен пред компютъра си. А ако съобщението бе истина? Истина? Та кой е виждал портали наоколо! Не, не, единственото обяснение бе, че е станал обект на нечия шега.

Чудеше се дали да провери в Гугъл за портали, а защо не и за онези инициали - **V K**. Питаше се какво ли можеха да значат те.

От кухнята се чу гласът на майка му:

- Боби, време е за лягане! Изключвай компютъра и до десет минути да си в леглото! Утре ще ставаме рано!

Този път - без възражения. Добре, че още няма раница за оправяне. Какво ли го чака тази учебна година? Пети клас не е шега, ще има много учене и нови правила. А съобщението... Дали да каже за него на Марти... Това бяха последните мисли на Бобо, преди да се обърне, да нагласи удобно възглавницата си и да потъне в сладостта на съня.



2. Откриване на учебната година

Бобо бързаше към училище, нагоре по улица „Шунка“, здраво стиснал красиво опакованата саксия с разцъфнали минигербери. (Бяха я избрали с баща му, който винаги купуваше живи цветя.) Имаше чувството, че участва в шествие – толкова много родители и деца вървяха в неговата посока. Но винаги е така на 15 септември. Учениците от първи до седми клас, учителите, родителите, баби, дядовци и роднини се събират в двора. Огромно множество изпълваше училищния двор – всички развълнувани, някои усмихнати, други изнервени, носещи цветя, фотоапарати, телефони и камери, търсещи класа на децата си или място с по-добра видимост, разговарящи оживено... Откриването на учебната година бе наистина специално събитие.

Бобо усещаше огромното напрежение, което витаеше във въздуха. Чувстваше се добре в новите си дънки и тъмнооранжевия си суитшърт. Майка му твърдеше, че е пораснал поне пет сантиметра през лятото. Бе се източил – височък и слаб. Вярно, не бе почернял – имаше много бяла кожа и почти не хващаше тен. Като се погледна сутринта в огледалото, му се стори, че и луничките му се бяха увеличили – лицето му бе обсипано с тях и като че ли така очите му се открояваха по-добре – големи и с интересен кафяво-зелен цвят. Бе направил опит да се справи с гъстата си права коса, но тя, веднъж заела своята форма, трудно се приглаждаше, все заставаше в някакви свои си чупки или стърчеше непокорно. През лятото бе прораснала, а на местата, където бе изсветляла, имаше особен червеникаво-кафяв оттенък. За подстригване преди първия учебен ден в пети клас вече не можеше и да се говори.

Двоят на 38-о бе пълен. Гърмеше музика – ведрите училищни песни, които придаваха тържествена атмосфера.

Бяха се разбрали с Марти, както на всеки първи учебен ден от три години насам, да се чакат при малката ограда около зелените площи, отляво на портата. Сред толкова много хора Бобо реши, че няма да се намерят. Но Марти бе там! Посрещна го сияеща и развълнувана иззад букета от големи слънчогледи. И тя бе израснала през лятото, само с няколко

сантиметра по-ниска от него, висока и слаба. Тъмнорусата ѝ коса, съвсем светла около челото, падаше свободно покрай лицето и по раменете ѝ. Сините ѝ очи искряха зад очилата с тънки рамки. Лицето ѝ бе одухотворено, излъчваше интелигентност и неподправеност. Една естественост бе характерна за движенията ѝ, за поведението ѝ, издаваше гръзката ѝ природа, изостреното ѝ чувство за лично достойнство, самостоятелност и неподатливост на чуждо мнение.

В двора се подреждаха всички класове. Двамата започнаха да си проправят път през тълпата, за да намерят класа си. Е, мястото на V^a вече бе почти в средата, щяха да наблюдават откриването направо от централна позиция. Класът им почти се бе събрал, Бобо и Марти поздравиха някои от съучениците си.

Изведнъж се чу: „Класната! Новата класна!“. Г-жа Николова застана пред тях – спокойна и уверена, а бледосините ѝ очи се усмихваха. Сред всеобщата глъчка едва чуваха гумите ѝ. Тя им се представи и каза, че после ще се съберат в кабинета по биология. След това тя повика едно момче, което до този момент бе стояло встрани. То бе високо, имаше хубаво лице, лешникова права коса, спусната над челото и очите му – големи топлокафяви весели очи. Момчето стоеше притеснено, почти презгърбено.

– Това е новият ви съученик – представи го г-жа Николова. – Казва се Теодор. И той, като мен, е нов за вас. Надявам се, че ще станете приятели.

Теодор пристъпи да влезе в строя, но се препъна и за миг загуби равновесие. Естествено, шегобийците от V^a клас веднага му се присмяха. Това още повече го смути. Теодор втренчи поглед в земята и се отдръпна, без да заговори никого.

– Колко е странен! – чу Бобо реплика на момичетата от класа.

Отпред бе започнало раздвижване. Г-жа Николова прикани учениците от V^a да се подредят и да запазят тишина. Първи тръгнаха първокласниците – притеснени и изплашени...

Учителите, водени от директорката, г-жа Иванова, излязоха отпред. Физкултурничката, стройната г-жа Сертова, в официален сив костюм, който ѝ стоеше по-добре от обичайния анцуг, обяви началото на тържеството за откриване на

новата учебна година. Тя прикани всички да се приготвят за посрещане на знамето на училището.

Бобо обичаше този момент от откриването, когато знаменосецът и двете асистентки (избирани винаги от седмите класове) обикаляха с бавни, отмерени крачки, и всеки клас поздравяваше знамето с гръмогласно „Ура“.

Ето, знамето вече приближаваше четвъртите класове... Изведнъж всичко се забави – знаменосците едва вдигаха и спускаха ръцете и краката си, знамето изглеждаше застинало, а четвъртите класове проточиха едно безкрайно: „Ааа“. Отвсякъде се спусна мрак, сякаш цялата слънчева светлина бе изчезнала.

Докато Бобо премигне, ситуацията се нормализира – чу силното „Урааа“ на своите съученици. Навярно всичко се беше случило за части от секундата и знаменосците минаваха пред техния клас. Включи се вяло едва накрая. Нещо бе станало, но какво?!

С периферното си зрение Бобо забеляза, че новият ученик, Теодор, някак смутено оглежда небето. Дали и той бе видял онова? Но над тях небето синееше спокойно, нямаше и едно облаче в прекрасната септемврийска сутрин.

Пред събралото се множество излезе наперената директорка за своята официална реч по случай първия учебен ден. Директорката, г-жа Иванова, бе, както винаги, елегантна в сиво-белия си костюм, на чийто ревер трептеше червена роза. Кестенявата ѝ коса, дълга до раменете, бе подредена в хубава прическа. Мекият ѝ глас се извиси над множеството.

Бобо не слушаше, гледаше разсеяно учителите и се питаше кои от тях ще им преподават. Леко пукване в микрофона привлече вниманието му към директорката и не можа да повярва на очите си – за миг лицето на г-жа Иванова се промени – стана по-сурово, чертите ѝ се изостриха, очите добиха мрачен отблясък, а косата ѝ се удължи и развя, буйна и черна. След миг тази картина се стопи и всичко си бе постарому.

Не, определено нещо ставаше! Тръпката на ужас, полазила по гърба на Бобо, отмина. Той се огледа крадешком да види реакцията на съучениците си и на учителите, но всички бяха спокойни. Марти си шушукаше нещо с Ния, една от приятелките ѝ в класа, а учителите внимателно слушаха г-жа Иванова.

Сторило му се е. Дали? Странностите започнаха от вчера. Не, трябваше да каже на Марти. Само да свърши тържеството.

Г-жа Сертова размаха стария училищен звънец, донесен на табла от един седмокласник. Само в първия учебен ден можеше да се чуе училищният звънец – реликва от миналия век, с метално езиче, дървена гръжка и камбанка, която беше украсена с цветя. Бобо още от трети клас се питаше кой ли украсява стария училищен звънец със свежи цветя за първия учебен ден и беше готов да се обзаложи, че всяка година го правеше самата физкултурничка, а не някоя от чистачките или учителката по домашен бит и техника. Първолаците тръгнаха в регичка, водени от своите учителки, под аплодисментите на всички присъстващи. Четирите първи класа се изтегляха един след друг. Когато покрай тях мина I^a клас, воден от тяхната бивша класна, V^a клас избухна в овации. Това още повече смути малките първокласници. Един от тях гържеше в ръката си балон, оцелял някак при откриването. Викове и ръкоплясканията на V^a така го стреснаха, че той изпусна конца на балона си. Докато се чудеше дали да се разплаче, или да продължи напред, се случи още нещо необикновено. Бобо чу зад себе си тих вик. Беше Мартина. След това балонът послушно се върна надолу, конецът му увисна пред носа на стреснатото дете, което с бързо движение го грабна и се усмихна.

Бобо погледна към Марти. Тя бе протегнала ръка и, без да съзнава, правеше леки движения, с които сякаш... Да, точно така, тя бе върнала балона в ръцете на първолачето!

Бобо стоеше вече напълно втрещен. И Марти ли? Въпросите се заблъскаха в ума му. Усетила ли бе какво прави? Всичко днес свързано ли беше? Един въпрос се въртеше в главата му: КАКВО СТАВА?

– Марти, видя ли как всичко се стъмни за миг? Беше, когато изнасяха знамето – Бобо бе гръпнал Марти встрани, докато тълпата се изнизваше към входа на училището.

Марти обаче категорично отрече да е забелязала такова нещо.

– Бобо, нямаше нищо! Може да е минал облак. Сторило ти се е!

– Не е, Мартина! И всичко започна вчера! На компютъра ми се появи съобщение: „Порталът е отворен!“.

- Някой ти е хакнал компютъра.
- А балонът? Видях как го върна към първокласника!
- Аз? Да съм го върнала обратно? И как, Бобо? - Марти го загледа с присвити очи, както обичайно изразяваше несъгласие. - С магия ли?

Първоначално тя се изсмя. Но видяла сериозното изражение на Бобо, тръсна коса и намести нервно мънистените гривнички на лявата си китка:

- Ти, Бориславе...?! Нима искаш да кажеш, че...? Не! Привидяло ти се е!

- Щом не ми вярваш, добре, Мартина! - Бобо натърти на името ѝ и сърдито се обърна. Е, какво да прави, да се разсърди ли, или да се откаже най-накрая, като е толкова твърдоглава!

Почти скарани, двамата тръгнаха, без повече да разменят нито дума, към кабинета по биология, където новата им класна г-жа Николова очакваше V^a клас за първия им час на класа.



3. Първи уроци – първи странности

Оказа се, че през първия срок петите класове щяха да учат втора смяна. Часовете започваха на обяд от 13,30 и свършваха към 18,30 - 19 часа, почти вечерта! Предимството на втората смяна бе общоизвестно - сутрин можеш да се напиш като хората! Вярно, че после часовете, оставащи до тръгване за училище, летят бясно и обикновено закъсняваш или не си научил както трябва, но поне стигаш за първия час посред бял ден, а не рано-рано сутринта. По обяд беше и най-напрегнатото време в училищния двор. Двете смени се засичаха и наставаше истински хаос. Учениците от различни класове играеха, тичаха и се закачаха, а на входа се образуваха два потока - от излизачи и влизачи деца.

Бобо и Марти пак се караха. Стояха на същото място като вчера, до ниската ограда, отляво на портата. И двамата бяха дошли по-рано по навик от предишните години. Досега винаги се бяха срещали преди часовете, за да си поговорят и